

Cosmopolis

Συντάχθηκε απο τον/την Μάιρη Μπρούσου
Δευτέρα, 24 Σεπτεμβρίου 2012 12:30

Σκηνοθέτης: David Cronenberg

Είδος: Κοινωνική / Αλληγορική

Παραγωγή: 2012

Λίγα λόγια για το έργο:

Cosmopolis. Ένας σατυρικός έως και ειρωνικός τίτλος-σχόλιο του σκηνοθέτη, David Cronenberg, επάνω στο σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα. Το **Cosmopolis** είναι η αρνητική όψη αυτού που ονομάζουμε “πόλη ή πολίτης του κόσμου”. Είναι η κυρίαρχη πόλη-τέρας και οι εκπρόσωποι της που, με την παρουσία τους και μόνο, κατασπαράσσουν ό,τι βρεθεί στο διάβα τους.

Η ιστορία εκτυλίσσεται στην Νέα Υόρκη, αυτή τη σύγχρονη μητρόπολη, το καμάρι του πολιτισμού, έτσι όπως τον αντιλαμβανόμαστε στις μέρες μας. Μόνο που τα πράγματα, πίσω από τη γυαλιστερή επιφάνεια της φούσκας της ευρωστίας, μπορούν να γίνουν πραγματικά “αρρωστημένα”...

Ο Eric Packer είναι ένας από τους εκατοντάδες γιάπηδες χρηματιστές, δισεκατομμυριούχος ο ίδιος, που ψάχνει απεγνωσμένα να δώσει στον εαυτό του μία ταυτότητα και ένα νόημα. Βλέπετε, το χρήμα σε όλη του την υπερβολή, τον έχει κάνει πλέον αναισθητο στα ερεθίσματα της ζωής. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να αποκτήσει και αυτό, αναπόφευκτα, φέρνει μία ιδιότυπη αποκτήνωση. Την ίδια αποκτήνωση στην οποία οδηγεί εξ ολοκλήρου το καπιταλιστικό σύστημα, έτσι όπως είναι δομημένο. Τουλάχιστον ο σκηνοθέτης σε αυτό το συμπέρασμα μάς οδηγεί συνειρμικά, αφού στο πρόσωπο του ήρωα του θα δούμε να προσωποποιείται ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί στην ανθρώπινη φύση. Μία πλήρης αποξένωση από τον περίγυρο, το χάσιμο κάθε μέτρου και τελικά η απουσία οποιασδήποτε προσωπικής αξίας, αφού τα πάντα έχουν ήδη αγοραστεί ή μπορούν να

Cosmopolis

Συντάχθηκε απο τον/την Μαίρη Μπρούσου
Δευτέρα, 24 Σεπτεμβρίου 2012 12:30

αγοραστούν ανά πάσα στιγμή. Τα πάντα, εκτός από την ίδια τη ζωή...

Οι διάλογοι είναι γρήγοροι και κοφτοί σαν ξυράφια, αυστηροί και απόλυτοι σαν τη γλώσσα των αγορών. Κάθε φράση του σεναρίου λέγεται σαν να μην υπάρχει αντίλογος. Και όμως, ολόκληρη η ταινία είναι ένας αντίλογος μεταξύ του συστήματος και του εαυτού του. Γιατί, βλέπετε, το σύστημα δεν είναι μόνο οι γιάπηδες της Wall Street. Είναι και όλος ο υπόλοιπος κόσμος που ηθελημένα ή άθελα του, συμμετέχει σε αυτό το παιχνίδι. Κι έτσι, το καταπιεσμένο alter ego της Wall Street αντεπιτίθεται, φωνάζοντας και διεκδικώντας αυτό που δεν είχε ποτέ. Φτάνει σε σημείο να απειλήσει το κομμάτι που ευημερεί, κρατάει στο χέρι του το όπλο και σημαδεύει... Αλλά θα μπορέσει να δολοφονήσει αυτό που, κατά βάθος, ονειρεύεται να γίνει;

Σκηνοθετικά και φωτογραφικά το Cosmopolis παρουσιάζει αρκετό ενδιαφέρον. Διακατέχεται από τα χρώματα που μας έχει ήδη συνηθίσει ο Cronenberg στις ταινίες του -τα χλωμά και σκοτεινά κίτρινα, σηματοδότες ενός ιδιαίτερα νοσηρού κλίματος- ενώ το

Cosmopolis

Συντάχθηκε απο τον/την Μαίρη Μπρούσου
Δευτέρα, 24 Σεπτεμβρίου 2012 12:30

κυρίαρχο σκηνικό της ταινίας δεν είναι άλλο από την λιμουζίνα του πρωταγωνιστή, η οποία λειτουργεί σαν εργασιακός χώρος και σπίτι μαζί, αφού το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του το περνάει μέσα σε αυτήν.

Ερμηνευτικά ξεχωρίζει η παρουσία της Juliette Binoche και του Paul Giamatti ενώ σχεδόν όλο το υπόλοιπο καστ μάς άφησε σχετικά αδιάφορους.

Η ταινία, στο σύνολο της, δεν είναι εύκολη ούτε και ευχάριστη στο να την παρακολουθήσει κανείς. Σίγουρα δεν θα αρέσει σε πολλούς, ούτε καν στους παραδοσιακούς φίλους του Cronenberg. Στην ουσία είναι μία άβολη ταινία που, αν αντέξεις να τη δεις μέχρι το τέλος, δεν θα σε αποζημιώσει. Όπως δεν σε αποζημιώνει το ίδιο το σύστημα, για την κάθε μέρα, το κάθε λεπτό που του αφιερώνεις. Αν αυτός, λοιπόν, ήταν ο σκοπός του σκηνοθέτη, τότε η συνταγή πέτυχε.

Μαίρη Μπρούσου ©

